

Гавраилъ огледа стаята и започна да се разхожда отъ единия жгълъ до другия.

Въ мисълта му неспирно се явяваше въпросътъ: какво ще стане съ голѣмия планъ?

За себе си не се плашеше. Той бѣ изживѣлъ и по-голѣми преждия. Но планътъ пропадеше безвъзвратно!

Часоветъ минаваха мудро и уморително; вече бѣше нощъ, а него още не го бѣха потърсили за справката. Сигурно го бѣха забравили.

Изведнажъ по стълбитъ се раздадоха тежки стѣпки, ключалката щракна, и на вратата се показва едрата фигура на едно заптие.

Заптието блѣскаше предъ себе си низко, тантуресто човѣче и грубо крещѣше:

— Влизай вжтре, никаквико проклети! Влѣзъ да поспишъ на мократа слама, докато ти дойде умътъ въ главата!

Ключалката пакъ щракна и въ стаята останаха Гавраилъ Хлѣтовъ и мъничкиятъ човѣкъ, който бѣше пиянъ до безчувственостъ, залитаеше на всички страни и приказваше на разваленъ турски езикъ:

— Азъ не съмъ пиянъ! Азъ съмъ почтенъ човѣкъ, имамъ паспортъ, имамъ пари, имамъ квартира на Атъ-мегданъ!... Азъ не съмъ пиянъ!... Не признавамъ!...

Гавраилъ отъ страна наблюдаваше пияния си другаръ по участь,

докато последниятъ се струполи на сламата и захърка.

Тогава му хрумна една щастлива идея. Той се наведе надъ спѣщия, бръкна въ джеба му, извади изъ него всичкитъ книжа и намѣри паспорта.

Запали една клечка кибритъ и прочете, че паспортътъ е издаденъ на руския поданикъ — поляка Георги Бенковски, по занятие инженеръ.

Гавраилъ сложи паспорта въ джеба си, а своя — постави въ джеба на пияния.

Сетне съ трепетъ започна да чакать утрото, което може би щѣше да спаси и него и дѣлото.

Гавраилъ Хлѣтовъ после съ мъка можеше да си спомни, какъ бѣ преживѣлъ тая нощъ. Нему непрекъснато му се струваше, че стои на нѣкаква пропасть и че всѣки мигъ може да полети въ нея.

И когато на сутринята ключалката щракна отново и заптието недружелюбно каза: „Излизай!“ той въздъхна облекченъ.

Приставътъ важно прелистваше единъ тефтеръ и шумно сърбаше кафе. Той погледна навжсено и заповѣда:

— Дай си паспорта!

Гавраилъ подаде паспорта на инженера — полякъ. Приставътъ го прочете, подаде му го обратно и наставнически каза:

— Срамота е, Бенковски-ефенди! Срамота е! Младъ човѣкъ сте,